

جایگاه صنف را توضیح بدهم ولی چون آنها دغدغه معیشتی مثل باقی هنرمندان موسیقی ندارند و یک ساختار حمایتی بین خودشان دارند، نیازی به این انجمن نمی‌بینند. از بیش از ۱۷ هزار عضو خانه موسیقی، بیش از نیمی در تهران زندگی نمی‌کنند زیرا در موسیقی نواحی در اقصی نقاط کشور فعالیت دارند و مسئله آنها صنفی است؛ آنها در انتخابات شرکت نمی‌کنند چون نیازی به آن نمی‌بینند. همه کسانی که در هیئت مدیره‌های خانه موسیقی بودند، چون در حوزه موسیقی سنتی فعالیت می‌کردند بنابراین نگران نوع رابطه با دولت نبودند و تمام توان‌شان را برای دغدغه‌های معیشتی اعضا گذاشتند. در طول یکسال گذشته، چند کنسرت موسیقی سنتی برگزار شده است؟ فقط چند خواننده شاخص هستند و گروه‌های شاخصی نیز وجود ندارد. تئاتر هم عمدتاً تجاری و پول‌ساز نیست. در تئاتر، موسیقی و حتی سینما بخشی هستند که می‌آیند فداکاری می‌کنند و از منافع‌شان می‌گذرند تا صنف جایگاه پیدا کند. کاری که آقای راد کردند را کسی نمی‌کند. همه گله دارند که چرا همیشه بیشتر اعضای هیئت مدیره نفرات یکسانی هستند؟ دلیلش این است که چون داوطلبی نیست و کسی حاضر نیست برای کاری پول خرج کند و وقت بگذارد که درآمدی از آن عایدش نمی‌شود. واقعا نگاه‌ها این است. «او از پراکندگی جغرافیایی اعضای خانه موسیقی ایران در اقصی نقاط کشور صحبت می‌کند و نکته جالب دیگر این بخش از حرف‌های نوربخش فقدان دغدغه رابطه با دولت نزد افرادی بود که در زمینه موسیقی سنتی فعالیت می‌کردند. او هوشمندانه به تجاری پول‌ساز نبودن تئاتر نیز نقبی زد و تصریح کرد در تئاتر، موسیقی و حتی سینما بخشی فداکاری می‌کند. در نقد این نظرات نیز باید مقوله تعهد سازمانی را که مقابل تعهد هیجانی قرار دارد مطرح کرد.

دکتر آنتونی کوئین!

ایرج راد نیز در بخش دیگر سخنانش راجع به معیشت اهالی تئاتر توضیح داد که زمانی در کشور تنها دو دانشکده وجود داشت که یکی از آن‌ها دانشکده هنرهای زیبای دانشکده تهران با ۱۶ خروجی و دیگری دانشکده هنرهای دراماتیک با ۱۴ خروجی (سرجمع ۳۰ خروجی) بودند و هنرمندان نام‌آوری در این دانشکده‌ها تحصیل کردند اما حالا سالانه ۱۷ هزار فارغ‌التحصیل هنرهای نمایش داریم! او در توضیف ۷۰۰ فارغ‌التحصیل دکتری هنرهای نمایشی به مزاح گفت: «مگر ما دکتر آنتونی کوئین داشتیم؟! مگر ما دکتر آنتونی کوئین داشتیم؟! این تعداد آدم که با عشق و علاقه می‌آیند و در نهایت، فارغ‌التحصیل می‌شوند بدون اینکه بتوانند سر کار مناسب بروند، سر خورده می‌شوند. آیا امکانات کافی برای این تعداد نفراتی که هر ساله فارغ‌التحصیل می‌شوند، وجود دارد؟ سالیانه ما داریم خواهش می‌کنیم که در صداوسیما، تله تئاتر را دوباره راه بیندازند تا بخشی از این فارغ‌التحصیلان بتوانند مشغول به فعالیت باشند. از سوی دیگر، تئاتر دولتی و خصوصی در ایران تعریف درستی ندارد. بودجه تئاتر را اصلاً نگاه کنید، خنده‌دار است! چه حمایتی صورت می‌گیرد؟ اینها باید جایگاهش مشخص و برنامه‌ریزی شود. گروه‌های نمایشی و سپس کمیته‌ها باید تشکیل شوند. باید وضعیت معیشت خانواده تئاتر و جایگاه حرفه‌ای و فرهنگی آنها مشخص شود.» راد آنجا که بودجه تئاتر را خنده‌دار بیان کرد؛ دست روی دل اغلب جامعه هنر گذاشت. به نظر می‌رسد در بخش نقد دکتری هنرهای نمایشی باید شعر «دکتر بازی» اسماعیل امینی را زمزمه کرد! و درباره معیشت هنرمندان نیز این موضوع باید با توجه ویژه ارگان‌های دولتی به ویژه وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی مرفع شود.

اعتراف یک مدیر

ایرج راد در سخنانش پایانی اش عنوان کرد: «فعال کردن اعضا در روند انجمن‌ها خیلی می‌تواند در صنف تاثیرگذار باشد یعنی ما سعی کردیم این کار را انجام دهیم و با نمایندگان صنف همیشه در ارتباطیم و مسائل را بازگو می‌کنیم ولی هنوز امکان اینکه همه اینها را فعال کنیم و خودشان فعال شوند، به وجود نیامده و واقعا نتوانستیم.» در تشریح صحبت‌های پایانی راد نیز باید اذعان داشت تشکیل هر انجمنی مصائب خود را دارد اما فعال کردن اعضا و تلاش برای ادامه حیات آن انجمن خود حدیث مفصل دیگری می‌طلبد. اعتراف به ناتوانی در فعال کردن صنف هنری، اتفاق خوبی است که ایرج راد آن را رقم زد. امید است مدیران هنری همواره چنین رفتاری داشته باشند. چه آن‌ها در برخی موارد کاستی‌ها و ناکارآمدی‌هایی دارند که به یقین با طرح آن، پایه‌گذار همفکری و کمک‌رسانی آیدنولوژیک در هنر کشور خواهند شد.

روند رسیدگی به شکایات در دستگاه قضائی کشور با نقدهای متعددی روبروست. این را که رسیدگی به یک شکایت، مقوله‌ای زمانبر است، می‌توان درک کرد اما نه زمانی بیش از یک دهه!

صدقه بگیر نیستیم!

ایرج راد نیز به تشکیل کارگروه‌هایی برای حمایت از هنرمندان بازداشتی اشاره کرد و حضور و کیلان و هنرمندانی که شرافتمندانه از هنرمندان دفاع کردند. در تایید سخنان راد باید گفت موضوع هنرمندان در بند واقعا مقوله‌ای جدی است که باید در اولویت فعالیت صنف هنری قرار گیرد. او همچنین آرزو کرد به ۲۰ سال پیش و اداره کل هنرهای نمایشی وقت بازگردد. جایی که همه وسایل موردنیاز صحنه را تامین می‌کرد اما در ادامه سالن‌های دولتی از هنرمندان در صد گرفتند ولی با این وجود باز یگران شرافتمندانه ایستادند و حتی از جیب خود برای این هنر گذشتند! در نقد این نگاه ایرج راد باید تصریح کرد به یقین شرافت و صداقت هنرمندان ستودنی است اما زمانی که هنری به چنین عقوبتی دچار می‌شود باید از نظر ارگانیک به آن پرداخت. به قولی باید به هنر تعدی اداری داشت نه هیجانی! البته که راد با ادای این جملات «هنرمند گدا نیست و شان و شخصیت دارد و افتخار مملکت است. هنرمند صدقه‌بگیر نیست که بسته‌های حمایتی را به رخ می‌کشید» به خوبی اوضاع هنرمندان ایران را به تصویر کشید!

هنرمندان فداکار

حمیدرضا نوربخش در بخشی دیگر از سخنانش به دغدغه معیشتی هنرمندان خانه پرداخت و عنوان کرد: «حمیدرضا نوربخش درباره دغدغه معیشتی هنرمندان خانه موسیقی گفت: در موسیقی کلا فضا متفاوت است چون بخش اقتصادی و تجاری در خانه موسیقی حضور جدی ندارد و بیشتر کسانی که در خانه موسیقی در حال رفت و آمد هستند، دنبال مسائل صنفی هستند. چند سال است دنبالش هستیم که انجمن خوانندگان موسیقی پاپ را ایجاد کنم و چندین جلسه با آنها جلسه توجیهی گذاشتم که

حقوق تخصصی صنوف هنری

محمد مهدی عسگرپور در بخشی دیگر از سخنانش درباره شکایات طرح شده درباره صنوف هنری، به ایجاد صنوف مطابق با قوانین وزارت کار و امور اجتماعی اشاره کرد که به تاسیس کرسی در ایران و خارج از کشور ختم می‌شود و بدل به مساله‌ای شد که از لحاظ شرعی خود را با برخی ایرادات روبرو دید. چون حاکمیت کرسی‌های بین‌المللی را حق خود می‌دانست. به نظر اگر حقوقدانان و وکلایی تخصصی به این مقوله بپردازند، صنوف هنری راه‌های متعددی برای برون رفت از این اوضاع خواهند یافت.

عنایات مقام معظم رهبری

حمیدرضا نوربخش اما به مقوله تعریف مشخص از هویت موسیقی در حاکمیت پرداخت. او نیز با اشاره به تاریخچه موسیقی از حرمت یک‌دهه‌ای که با تاییدیه مقام معظم رهبری حتی در موسیقی دفاع مقدس نیز تولد دوباره‌ای داشت، صحبت کرد. به یقین عنایات مقام معظم رهبری، حضرت آیت‌الله خامنه‌ای مهم‌ترین اتفاقات را در این حوزه رقم زد. از آنجا که معظم له همواره توجه ویژه‌ای به مقوله هنر دارند، افق روشنی مقابل این حوزه در کشور پدیدار شده است. صحبت‌های نوربخش اما درباره تلاش هنرمندان در بند و تبدیل خانه موسیقی ایران به صلیب سرخ نیز جای مباحثه دارد. اینکه آیا خانه موسیقی تا این حد برای هنرمندان در بند فعالیت کرده، مقوله‌ای است که باید خود هنرمندان درباره آن نظر دهند!

داستان طولانی یک پرونده!

عسگرپور در بخش دوم سخنانش به تعطیلی مقعطنی خانه سینما در سال ۱۳۸۸ اشاره و از دادن مجوز فعالیت به افرادی که فعالیت آن‌ها ضد صنفی بود انتقاد کرد. او به تصرف عدوانی خانه سینما در آن دوران و شکایتی که برای این موضوع تدارک دیده شد پرداخت و تاکید کرد شکوائیه‌ای که می‌شد ۱۰ روزه به آن رسیدگی کرد مغفول ماند و از آنجا که از وزیر وقت ارشاد شکایت شده بود این پرونده همچنان باز است! در تشریح این صحبت‌ها نیز باید گفت متاسفانه